

Arrest

nr. 185 074 van 4 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 november 2016.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2017.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond megedeeld waarop de eerste voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 7 juni 2016.

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

De verzoekende partij laat in het kader van de formele motiveringsplicht na aan te tonen dat in de bestreden beslissing niet of niet afdoende de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Er wordt daarbij aangegeven dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. De verzoekende partij gaat niet in op voormeld motief en betwist de opgenomen motivering dan ook niet. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de door de gemachtigde gemaakte vaststelling, mede gelet op het bepaalde in voormeld artikel 7, eerste lid, niet reeds zou volstaan om de bestreden beslissing te schragen. De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat voornoemde beslissing niet formeel zou zijn gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een uitgebreid theoretisch betoog voert. Verder zet de verzoekende partij wat de concrete elementen in casu betreft, uiteen dat zij naar België kwam in 2013, reeds sedert 3 jaar in België verblijft en dat zij sindsdien het grondgebied van het Rijk niet meer verliet. Zij verwijst naar haar vriendin I. H. van Nigeriaanse nationaliteit met wie zij hier verblijft en tweemaal staande werd gehouden, zowel op 22 mei 2015 als op 7 juni 2016. De verzoekende partij betoogt verder dat zij door haar verblijf in haar gastland sociale relaties heeft aangegaan met haar omgeving en dat zij in België, door de verstreken duurtijd, meer en meer geworteld is geraakt nadat zij eerder woonachtig was in Frankrijk. Zij meent dat voorliggende feiten moeten worden betrokken in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 van het EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel waarbij zij zou worden teruggestuurd worden naar Nigeria, het land dat zij sinds 2013 heeft verlaten.

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat waar de verzoekende partij stelt dat zij zou worden teruggestuurd naar Nigeria, de verzoekende partij met de bestreden beslissing wordt bevolen het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, en de bestreden beslissing derhalve geenszins een gedwongen verwijdering naar Nigeria bevat.

De Raad wijst er verder op dat opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (en bijkomend van artikel 7 van het Handvest, dat overeenkomt met voormeld artikel 8), vooreerst een gezins- en/of privéleven in de zin van dit artikel 8 aanwezig dient te zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich betreffende haar privéleven beperkt tot louter algemene verwijzingen en nalaat op concrete wijze uiteen te zetten waaruit de sociale relaties en het geworteld zijn in België bestaan, laat staan dat zij voornoemde beweringen staft. Betreffende de verwijzing naar haar vriendin I.H., stelt de Raad vast dat zij zich beperkt tot de loutere mededeling dat zij hier met haar verblijft en samen met haar tweemaal staande werd gehouden. Hierbij merkt de Raad op dat uit het administratief verslag van 22 mei 2015 '48921331' dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij staande werd gehouden met haar vriendin en wordt verwezen naar “hun verblijfplaats”. Uit het administratief verslag van 7 juni 2016 '54043487' dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt, blijkt geen enkele verwijzing naar voornoemde dame. De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekende partij in geen van beide verklaringen uitdrukkelijk heeft verwezen naar enig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, waarbij wordt benadrukt dat in het recentste verslag geen enkele verwijzing naar mevrouw I.H. blijkt. Betreffende de stukken die de verzoekende partij bijbrengt onder stuk 3 bij haar verzoekschrift, wijst de Raad er nog op dat bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins-, familie of privéleven in het kader van artikel 8

van het EVRM de Raad zich dient te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25). Aangezien de stukken worden gevoegd bij het verzoekschrift zonder dat de verzoekende partij aantoont deze reeds voordien aan de gemachtigde te hebben overgemaakt, kon de gemachtigde niet op de hoogte zijn van deze elementen bij het nemen van de bestreden beslissing en kan hem niet verweten worden ermee geen rekening te hebben gehouden en hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen. De verzoekende partij toont de aanwezigheid van een beschermenswaardig familie-, gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, en bijgevolg het beweerde gebrek aan belangenafweging en (formele) motivering, dan ook niet aan. Een schending van voormeld artikel 8 of van artikel 7 van het Handvest wordt bijgevolg niet aangetoond. Aangezien de verzoekende partij niet aantoont zich op een gezins- en familieleven te kunnen beroepen en aangezien zij niet in concreto aanvoert op welke wijze met het hoger belang van het kind of met haar gezondheidstoestand had moeten rekening gehouden worden, toont zij evenmin de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of van een beweerde (formele) motiveringsplicht in dit kader aan.

Het middel lijkt ongegrond.”

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 14 november 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 8 maart 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 26 oktober 2016 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij te volharden in de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en het privéleven.

2.4 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij door te volharden in de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en het privéleven, slechts elementen uit haar verzoekschrift herhaalt waarop in voormelde beschikking reeds werd geantwoord. Zij brengt geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Het betoog doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de beschikking.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voormelde beschikking van 26 oktober 2016 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het middel ongegrond is.

2.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, in de mate dat deze werd opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend zeventien door:

mevr. C. BAMPS,

de eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS